

Arrest

nr. 205 101 van 8 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 18 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 december 2017 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WOLSEY, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 juli 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 29 november 2011 kent de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus toe.

1.3. Op 2 oktober 2012 wordt de verzoekende partij door de rechtbank van eerste aanleg in Brugge erkend als staatloze.

1.4. Op 4 maart 2016 wordt de verzoekende partij veroordeeld door de correctionele rechtbank te Hasselt tot een gevangenisstraf van 30 maanden met probatie-uitstel van 5 jaar voor 15 maanden wegens onder meer diefstal met geweld of bedreiging, voor wederrechtelijk en willekeurige vrijheidsberoving.

1.5. Op 12 april 2016 wordt de verzoekende partij bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank te Leuven wegens het ontvangen of zich aanschaffen van nagemaakte of valse biljetten.

1.6. Op 30 september 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.7. Bij arrest nr. 192 247 van 20 september 2017 bevestigt de Raad de intrekking vermeld in punt 1.6.

1.8. Op 15 december 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot beëindiging van verblijf. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“naam : (...)

nationaliteit : Statenloos

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

U diende op 05/07/2010 een asielaanvraag in en op 29/11/2011 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS). Als een gevolg van deze toekenning werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en op 23/01/2012 werd u een A-kaart afgeleverd, geldig - na verlenging - tot 12/07/2018. U werd erkend als staatloze op 02/10/2012 door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge.

Op 04/03/2016 werd u veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Hasselt tot een gevangenisstraf van 30 maanden met probatie-uitstel van 5 jaar voor 15 maanden wegens diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen/de schuldige doen geloven dat hij gewapend is, onder twee van de in artikel 471 van het Strafwetboek vermelde omstandigheden; wederrechtelijk en willekeurige vrijheidsberoving, op vals bevel, in de kledij of onder de naam van een agent van het openbaar gezag of met een doodsb bedreiging.

Op 12/04/2016 werd u bij verstek veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Leuven wegens het ontvangen of zich aanschaffen van nagemaakte of valse biljetten, met het oogmerk om ze in omloop te brengen; het zich wetens aanschaffen van nagemaakte of vervalste aandelen, schuldbrieven, rente- of dividendbewijzen, biljetten, of de - poging tot - uitgifte ervan.

Ten gevolge van deze nieuwe elementen heropende het CGVS het onderzoek aangaande de subsidiaire beschermingsstatus. Op 23/09/2016 werd u door een medewerker van het CGVS gehoord teneinde u een kans te bieden argumenten aan te halen voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus. U haalde tijdens het gehoor aan dat u nog steeds problemen kent met de Palestijnse autoriteiten in Gaza en verklaarde dat u spijt had van uw fouten en uw best doet om alles goed te maken en een normaal leven te leiden. U legde hierbij een verlopen reisdocument en enkele documenten omtrent uw gezondheid voor. Het CGVS oordeelde dat de feiten waaraan u zich schuldig maakte bijzonder ernstig zijn en dat de door u aangehaalde elementen geen afbreuk doen aan de vaststelling dat u veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf. Op 30/09/2016 besliste het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Tegen deze beslissing diende u op 02/11/2016 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Deze instantie concludeerde dat uw handelingen niet te verzoenen zijn met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. Op 20/09/2017 besliste de RvV de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te bevestigen.

Gezien de subsidiaire beschermingsstatus werd ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen een einde te maken aan uw verblijf.

U werd op 06/11/2017 (poststempel 07/11/2017) per aangetekend schrijven uitgenodigd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig

acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U bracht volgende documenten aan: een ingevulde vragenlijst, een uitnodiging van de gemeente, een uittreksel van uw strafregister dd. 30/12/2013, een getuigschrift van woonst, uw huurovereenkomst, uw arbeidsovereenkomst dd. 03/04/2014 en de beëindiging ervan dd. 06/03/2015, een attest maatschappelijke oriëntatie, deelcertificaten van de opleiding Nederlands en Frans, documenten aangaande uw erkende stateloosheid, medische documenten, een overeenkomst inzake schuldbemiddeling, een attest vrijwilliger bij het Rode Kruis en enkele loonfiches aangaande uw tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van het verblijf worden de aangegeven elementen in rekenschap gebracht.

Aangaande uw familiale banden in het Rijk kan uit uw administratieve dossier, de gegevens van het rijksregister en uw ingevulde vragenlijst worden afgeleid dat er zich in België geen gezinsleven afspeelde. U verklaarde in uw hoorrecht dat u geen duurzame relatie, familie of minderjarige kinderen heeft op het grondgebied. U verklaarde in uw hoorrecht dat uw ouders, broers en zussen te Palestina verblijven. Bijgevolg schaadt deze beslissing op geen enkele manier de aard en de hechtheid van de gezinsbanden, die niet aanwezig waren in België. De familiale banden met Palestina zijn beduidend sterker dan de banden die u heeft in België. Er is aldus geen familiaal beletsel voor het beëindigen van het verblijfsrecht.

Uit de medische documenten die u voorlegde blijkt dat u problemen van traumatologische en orthodontische aard kent die een behandeling vereisen. Echter, uit niets blijkt dat de door u ondervonden problemen u in de onmogelijkheid stellen om te reizen. Tevens bracht u geen elementen aan waaruit blijkt dat u enkel in België kan behandeld worden. Verder merken wij op dat huidige beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht geen verwijderingsmaatregel impliceert.

In uw hoorrecht verklaarde u dat u niet naar uw land van herkomst kan terugkeren uit angst voor de politieke problemen. Deze elementen werden reeds onderzocht door het CGVS en werden ongeloofwaardig bevonden, hierdoor werd u destijds de vluchtelingenstatus geweigerd en in de beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus dd. 30/09/2016 stelde het CGVS nogmaals het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen vast. Verder merken wij ook hier op dat huidige beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht geen verwijderingsmaatregel impliceert.

U haalt aan dat u een opleiding Nederlands en Frans genoot, de cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, erkend stateloos bent, een huurovereenkomst heeft, tewerkgesteld was onder artikel 60 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn door het OCMW te Leuven, vrijwilliger bent bij het rode kruis en in schuldbemiddeling bent. Deze elementen zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit en uw werkzaamheden maar tonen op geen enkele wijze aan dat u ten onrechte veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf. Het staat namelijk vast u op 04/03/2016 en 12/04/2016 definitief veroordeeld werd voor ernstige misdrijven in de zin van artikel 55/4, § 1, c, van de wet van 15/12/1980. Het blanco strafregister dd. 30/12/2013 die u voorlegde is aldus niet meer actueel. In de straftoemeting dd. 04/03/2016 wees de rechter er op dat de manier waarop u met extreem geweld en bereiding een geldsom wenste te bekomen, getuigen van een gebrek aan moraliteit en respect voor andermans fysieke integriteit en eigendom. In het vonnis dd. 12/04/2016 gaf de rechter aan dat u blijk heeft gegeven van een oneerlijke ingesteldheid door de bedrieglijke uitgifte van valse bankbiljetten, waardoor u de economische belangen en het monetair vertrouwen ernstig aantast.

Bovendien betreft de tewerkstelling door het OCMW een sociale tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7, van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn en is dit een vorm van maatschappelijke dienstverlening waarbij het OCMW een persoon die op de arbeidsmarkt niet aan de slag geraakt aan een job helpt teneinde hem vertrouwd te maken met en hem klaar te stomen voor de reguliere arbeidsmarkt en hem in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid. Het OCMW ontvangt hierbij een subsidie van de federale overheid voor de duur van de tewerkstelling en geniet als werkgever vrijstelling van werkgeversbijdragen. Het feit dat u door het OCMW in dit parcours werd opgenomen kan niet gelezen worden als een blijk van economische zelfstandigheid. Noch kan hieruit een vertrouwdheid met de vereiste sociale vaardigheden om binnen de Belgische samenleving een job voor zichzelf te verzekeren en te behouden geconcludeerd worden. Uit uw tewerkstelling en engagement als vrijwilliger bij de Rode Kruis blijkt dat u zich enigszins engageert om actief te zijn op vlak van tewerkstelling, doch van een vast inkomen en arbeidszekerheid is geen sprake. Dit blijkt dan ook uit de overeenkomst inzake schuldbemiddeling die u voorlegde. Bovendien doet het dit geen afbreuk aan de vaststelling dat u een gevaar vormt voor de samenleving aangezien u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Uit het voorgaande blijkt dat u tijdens uw verblijf in België geen sociale en culturele banden heeft opgebouwd die sterker zijn dan die met het land van herkomst, aangezien u er zich niet kan toe

bewegen de Belgische wetten en regels te respecteren en na te leven. Als een gevolg mag geconcludeerd worden dat er geen culturele of sociale banden zijn in België die het nemen van deze beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. We merken ook op dat de kennis, vaardigheden en ervaringen die u gedurende uw verblijf in België opdeed, geenszins verloren gaan en door u aangewend kunnen worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 21 en 23 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *iuncto* artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel onder mee toe als volgt:

"A. Juridisch kader

A. (...)

C. Artikel 8 van het EVRM 15. Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 197.311 van 22 december 2017 van de Raad en zijn voile analyse van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

De vereiste van proportionaliteit impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

16.

Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Uner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Het betreft hier:

(1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;

(2) de duur van het verblijf in het gastland;

(3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;

(4) de nationaliteit van alle betrokkenen;

(5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven

(6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);

(7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;

(8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

(9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;

(10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

17. De begrippen openbare orde en nationale veiligheid, zoals bedoeld in artikel 21 van de Vreemdelingenwet, mogen niet worden verward met het begrip ernstig misdrijf zoals bedoeld in artikel 55/4, §1, c) en 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet.

B. Toepassing

Eerste onderdeel (...)

Tweede onderdeel (...)

Derde onderdeel :

27.

De motivering van de bestreden akte laat niet uitschijnen dat de verweerder op passende wijze aandacht had voor de status van staatloze van verzoeker en de hiermee gepaarde rechten, in het kader van de belangenafweging. Verzoeker betoogt dat de aantasting van de uitoefening van zijn recht op een privé-leven, vervat in de bestreden akte, niet noodzakelijk noch evenredig is met het beoogde voorkomen van de openbare orde.

28.

Het wordt in casu niet betwist dat verzoeker een privéleven heeft in België en dat de beëindiging van zijn verblijfsrecht een inmenging vormt in de uitoefening van zijn recht op privéleven. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel zou nastreven, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel. Dit vereist dat de staatssecretaris een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoeker enerzijds en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

De vereiste van proportionaliteit impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Uner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51). Het betreft vooral

(2) de duur van het verblijf in het gastland;

(4) de nationaliteit van de betrokkene;

(10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

29.

Verzoeker stelt vast dat de staatssecretaris in de bestreden beslissing niet overgaat tot zulke belangenafweging.

De staatssecretaris houdt immers geen rekening met de status van staatloze van verzoeker, status die hem werd toegekend door een rechtspraak van 2 oktober 2012 van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge, noch met de duur van zijn verblijf in België (meer dan zeven jaren).

De status van staatloze houdt in dat verzoeker zich niet kan beroepen op de steun en administratie van enige staat en dat hij bijgevolg nergens naartoe kan gaan indien er een eind wordt gesteld aan zijn verblijfsrecht in België. Voor hem is er geen denken aan om naar zijn land van herkomst terug te keren noch om het Belgisch grondgebied te verlaten ! De bestreden beslissing schaadt dus in ernstige mate het belang van verzoeker om waar ook ter wereld te kunnen leven. In de zin gaat het hier wel degelijk om een element date en beletsel vormt voor het beëindigen van zijn verblijfsrecht in België.

De motivering van de bestreden akte laat niet uitschijnen dat de staatssecretaris, die er genoeg mee neemt te stellen dat dit element louter een aanwijzing voor zijn identiteit is, bedoeld element naar waarde onderzocht heeft.

30.

Als het oogmerk van de staatssecretaris bedoeld is om de openbare orde te vrijwaren, is het niet goed in te zien in hoeverre de overwogen maatregel toelaat om dit oogmerk te bereiken.

Inderdaad, zoals de staatssecretaris preciseert gaat de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet gepaard met een verwijderingmaatregel, zodat verzoeker op het Belgische grondgebied wordt gedoogd zonder evenwel enig verblijfsrecht te kunnen genieten. De bestreden beslissing heeft dus uitsluitend tot gevolg dat verzoeker in een onregelmatige status terecht komt zonder dat laatstgenoemde de mogelijkheid heeft het Koninkrijk te verlaten en in enige andere staat op aarde te verblijven.

Het plaatsen van verzoeker in een toestand van onregelmatig verblijf zonder hem een alternatief bestaan te bieden in een andere staat, is geen maatregel die van aard is de openbare orde beter te beschermen noch om strafbare feiten te voorkomen. Er kan zelfs worden gesteld dat het tegenovergestelde kan worden verwacht: als verzoeker verwezen wordt naar een illegale verblijfsstatus, zal de bestreden beslissing hem ertoe nopen een leven als paria te leiden.

Het veiligheidsdoel is niet gediend met beslissingen van die aard, aangezien ze tot gevolg hebben dat vreemdelingen die in de absolute onmogelijkheid verkeren om het Belgisch grondgebied te verlaten, veranderd worden in "sans-papiers".

In die zin blijkt de inmenging in de uitoefening van het recht op een privé-leven die uit de bestreden akte voortvloeit, niet noodzakelijk noch in proportie tot het nagestreefde oogmerk.

31.

Dientengevolge stelt verzoeker dat de bestreden akte in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

Het enige rechtsmiddel, in zijn derde onderdeel, vloeit voort uit de schending van artikel 21 en artikel 23 van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel."

3.2. Artikel 21 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is."

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden."

3.3. Deze bepalingen werden ingevoegd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Deze wet is in werking getreden op 29 april 2017.

3.4. De wet van 24 februari 2017 kadert in de strijd tegen het terrorisme en de radicalisering. Hierbij worden de middelen aan de administratie gegeven om sneller en efficiënter op te treden als de openbare orde of de nationale veiligheid is bedreigd. De procedureregels die bestonden om een einde te stellen aan het verblijf van vreemdelingen werden in dit verband aangepast. In de memorie van toelichting werd het als volgt geformuleerd:

“De procedureregels van toepassing op de vreemdelingen die een gevaar zijn voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zijn zwaar en beletten de administratie snel te reageren. Ze zijn bovendien niet meer aangepast aan de realiteit en verhinderen de administratie om op te treden in situaties waar haar tussenkomst nochtans noodzakelijk is. Om de bevoegde overheden in staat te stellen de openbare orde en de nationale veiligheid beter te garanderen, worden de procedureregels vereenvoudigd en efficiënter gemaakt:

- de terugwijzings- en uitzettingsbesluiten verdwijnen; het bevel om het grondgebied te verlaten wordt de enige maatregel tot verwijdering ten aanzien van elke vreemdeling, welke zijn verblijfssituatie ook is;*
- de Koning speelt geen rol meer in het beslissingsproces: in principe zal alleen de minister of zijn gemachtigde bevoegd zijn; de beslissingsbevoegdheid zal echter voorbehouden zijn aan de minister wat welbepaalde categorieën van vreemdelingen betreft, gelet op hun verblijfssituatie;*
- het voorafgaand advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen zal niet meer vereist zijn;*
- de verhoogde bescherming die welbepaalde categorieën van vreemdelingen genieten, wordt grondig hervormd;*
- de onderdanen van derde landen die een bedreiging vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid zullen sneller kunnen worden verwijderd; voortaan zal de termijn die in principe toegekend wordt om het grondgebied te verlaten in dezelfde gevallen en onder dezelfde voorwaarden die van toepassing zijn op elke onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel kunnen worden verminderd;*
- momenteel is een teruggewezen of uitgezette vreemdeling automatisch het voorwerp van een inreisverbod van 10 jaar; voortaan zal elke vreemdeling die om redenen van openbare orde of nationale veiligheid een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, het voorwerp kunnen uitmaken van een inreisverbod waarvan de duur zal variëren al naargelang het geval; (...)” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 7).*

3.5. De wetgever voorziet in een trapsgewijs systeem om een einde te stellen aan het verblijf van een vreemdeling om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, dat afhankelijk is van de verblijfsstatus van de betrokkene. Dit systeem ziet er als volgt uit:

- “– artikel 7 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die toegelaten noch gemachtigd zijn tot het verblijf in België, of die in het kader van een kort verblijf in België zijn;*
- artikel 21 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die gemachtigd zijn tot een beperkt of onbeperkt verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied;*
 - artikel 22 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die in België de status van langdurig ingezetene genieten of er gevestigd zijn; dit geldt eveneens voor de onderdanen van derde landen die toegelaten of gemachtigd zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk (beperkt of onbeperkt verblijf) sinds minstens 10 jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijven;*
 - artikel 44bis, §§ 1 en 3, en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden, en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld;*
 - artikel 44bis, §§ 2 en 3 en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld, die het recht op duurzaam verblijf in België hebben verkregen”.* (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p.16).

3.6. Bij deze wetswijziging van 24 februari 2017 werden de procedurele waarborgen voor derdelanders niet uit het oog verloren. Het is omwille van deze procedurele waarborgen, zoals ingeschreven in artikel 23 van de Vreemdelingenwet, dat de wetgever de vermelde *“uitgebreide beschermingsregeling niet meer gerechtvaardigd” achtte omdat deze “procedurele waarborgen (...) voldoende bescherming tegen willekeur [bieden]. Ze waarborgen een rechtvaardig evenwicht tussen de private belangen van de betrokken onderdanen van derde landen om hun fundamentele rechten beschermd te zien, en de belangen van de Staat om de handhaving van de openbare orde en van de nationale veiligheid te waarborgen”.* (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 17, over de procedurele waarborgen in artikel 23 van de Vreemdelingenwet zie ook Parl.St., Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 26-27).

3.7. Het is in dit kader dat de wetgever het belang van een belangenafweging benadrukte, waarbij de minister c.q. staatssecretaris oog moet hebben voor het gestelde in de artikelen 3 en 8 van het EVRM wanneer hij een einde maakt aan het verblijf van een vreemdeling en hem het bevel geeft het grondgebied te verlaten. In de memorie van toelichting kan hierover het volgende worden gelezen:

“Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op

bescherming tegen foltering en onmenselijke of vernederende behandeling.” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 18).

3.8. De verzoekende partij betoogt onder meer dat de bestreden beslissing niet laat uitschijnen dat de verwerende partij op passende wijze aandacht had voor haar status van staatloze en de hiermee gepaard gaande rechten in het kader van een belangenafweging. Zij meent dat de aantasting van de uitoefening van haar recht op een privéleven niet noodzakelijk noch evenredig is met het beoogde doel van het voorkomen van een schending van de openbare orde. Zij stelt dat niet wordt betwist dat zij een privéleven heeft in België en dat de beëindiging van haar verblijfsrecht een inmenging vormt in de uitoefening van haar recht op een privéleven. Zij stelt dat niet betwist wordt dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en voorkoming van strafbare feiten. Zij meent dat dient onderzocht te worden of de inmenging noodzakelijk is, gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel met het nagestreefde doel, dat dit een zorgvuldige en redelijke afweging tussen haar belang en het belang van het handhaven van de openbare orde vereist van de verwerende partij. Zij wijst erop dat een belangenafweging een *“fair balance”* vereist tussen haar belang en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Zij vervolgt dat waar de overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd heeft die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, de zogenaamde Boultif/Üner criteria, dat het vooral de duur van het verblijf in het gastland, de nationaliteit van de betrokkene en de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst betreft. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij niet overgaat tot zulke belangenafweging, dat zij immers geen rekening houdt met haar status als staatloze, status die haar werd toegekend door de rechtbank van eerste aanleg te Brugge op 2 oktober 2012, noch met de duur van haar verblijf. Zij wijst erop dat de status van staatlozen inhoudt dat zij zich niet kan beroepen op de steun en administratie van enige staat en dat zij bijgevolg nergens naartoe kan gaan indien er een einde wordt gesteld aan haar verblijfsrecht in België, dat er voor haar geen denken aan is om naar haar land van herkomst terug te keren noch om het Belgische grondgebied te verlaten, dat de bestreden beslissing in ernstige mate haar belang schaadt om waar ter wereld ook te kunnen leven, dat het in die zin wel degelijk gaat om een element dat een beletsel vormt voor het beëindigen van haar verblijfsrecht in België. De verzoekende partij betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet laat uitschijnen dat de verwerende partij, die er genoeg mee neemt te stellen dat dit element louter een aanwijzing is van haar identiteit, dit element naar waarde heeft onderzocht. Zij meent tenslotte dat het niet goed valt in te zien in hoeverre de overwogen maatregel het oogmerk van het vrijwaren van de openbare orde bereikt. De verzoekende partij wijst erop dat de beslissing inderdaad niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel zodat zij op het grondgebied wordt gedoogd zonder evenwel enig verblijfsrecht te kunnen genieten, dat de bestreden beslissing uitsluitend tot gevolg heeft dat zij in een onregelmatige status terecht komt zonder dat zij de mogelijkheid heeft om België te verlaten en in enige andere staat op aarde te verblijven. Zij meent dat het haar plaatsen in een toestand van onregelmatig verblijf zonder haar een alternatief bestaan te bieden in een andere staat, geen maatregel is die van aard is de openbare orde beter te beschermen noch om strafbare feiten te voorkomen, dat zelfs het tegenovergestelde kan worden verwacht daar zij wordt verwezen naar een illegale verblijfsstatus en de bestreden beslissing er haar toe zal nopen te leven als paria. Zij meent dan ook dat het veiligheidsdoel niet gediend is met beslissingen van die aard, aangezien ze tot gevolg hebben dat vreemdelingen die in de absolute onmogelijkheid verkeren om het Belgische grondgebied te verlaten, veranderd worden in *“sans-papiers”*.

3.9. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 21 van de Vreemdelingenwet waarbij evenwel enkel een einde aan het verblijf van de verzoekende partij wordt gesteld. De bestreden beslissing bevat geen terugkeerbesluit of verwijderingsmaatregel en een dergelijk besluit of maatregel gaat er ook niet mee gepaard.

3.10. Bij een beslissing tot beëindiging van het verblijf moet een belangenafweging plaatsvinden in het licht van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, § 49; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, § 53; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M. v. Zwitserland, § 47; EHRM 10 januari 2017, nr. 55470/10, Salija/Zwitserland, § 36). Dit wordt ook zo verduidelijkt in de voorbereidende werken (zie *supra*). Bovendien volgt deze vereiste tevens uit artikel 23, §2, laatste lid van de Vreemdelingenwet dat wezenlijk is verbonden met artikel 8 van het EVRM en in ruime mate de rechtspraak van het EHRM hierover weerspiegelt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat

de verwerende partij hieraan aandacht heeft besteed. De vraag is of zij dit op een zorgvuldige wijze heeft gedaan.

3.11. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.12. Het is niet betwist dat de verzoekende partij hier een privéleven heeft uitgebouwd, en dat zijn privé beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Het staat evenmin ter discussie dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in het privéleven van de verzoekende partij. Het gegeven dat de bestreden beslissing een wettelijke grondslag heeft en getroffen werd ter bescherming van de openbare orde, zodat ze minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, vormt evenmin voorwerp van enige betwisting. De bestreden beslissing voldoet dus aan de in artikel 8, tweede lid van het EVRM gestelde voorwaarden van legaliteit en legitimiteit.

3.13. Ook wanneer er een wettelijke basis is om een verblijf te beëindigen en de verwerende partij door het nemen van zulke beslissing een legitiem doel nastreeft, dient zij een proportionaliteitstoetsing door te voeren.

Kernvraag die zich in voorliggende zaak stelt is of de verwerende partij in een situatie die een weigering van een voortgezet verblijf betreft en waarin de bestreden beslissing een inmenging vormt in het privéleven van de verzoekende partij, alle relevante gegevens waarover zij beschikte op een zorgvuldige wijze heeft betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van de verzoekende partij bij de uitoefening van haar privé- en gezinsleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. De betwisting kadert dus in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgenomen voorwaarde van proportionaliteit van de getroffen maatregel (noodzakelijk in een democratische samenleving).

3.14. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging in het privé- of gezinsleven van een persoon.

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 53). Tevens moet blijken dat daarbij alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar werden betrokken.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

3.15. Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez/Noorwegen, § 70; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 79).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt verder dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, het EHRM een aantal meer specifieke criteria heeft

geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het maken van een redelijke belangenafweging, met name de zgn. Boultif criteria. (EHRM 2 augustus 2001, Boultif/ Zwitserland, § 48).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moet worden betrokken:

- (9) het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

In het arrest Emre (EHRM 22 mei 2008, Emre/Zwitserland, § 71; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic/Zwitserland, § 54) vulde het Hof de gangbare criteria nog expliciet aan met twee aandachtspunten waarmee, in voorkomend geval, ook rekening moet worden gehouden bij de afweging. Het gaat om:

- (11) de specifieke omstandigheden van de zaak;
- (12) het voorlopige of definitieve karakter van het inreisverbod.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet worden gehecht varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

3.16. De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het houdt tevens in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Voor wat betreft een beslissing tot beëindiging van verblijf vindt dit beginsel van behoorlijk bestuur zijn weerklank in een expliciete wetsbepaling, met name artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet.

3.17. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het feit dat de verzoekende partij werd erkend als staatloze – aangebracht door de verzoekende partij naar aanleiding van het aangetekend schrijven van de verwerende partij van 16 november 2017 overeenkomstig artikel 62, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet – in rekenschap heeft gebracht en hierover heeft gesteld dat dit element louter een aanwijzing is van haar identiteit en op geen enkele wijze aantoont dat zij ten onrechte veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf.

De vraag stelt zich of de verwerende partij het aangebrachte feit dat de verzoekende partij erkend staatloze is, op een zorgvuldige wijze heeft betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van de verzoekende partij bij de uitoefening van haar privéleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

De Raad herhaalt dat het de taak van de overheid is om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect

voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken. Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij enkel gesteld heeft dat de status van staatloze enkel een element van identiteit betreft en op geen enkele wijze aantoonst dat zij ten onrechte veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf. Deze enige overwegingen in het kader van een belangenafweging over het aangevoerde element van het erkend zijn als staatloze, getuigen geenszins van het zorgvuldig betrekken van voormeld element in de afweging tussen enerzijds, het belang van de verzoekende partij bij de uitoefening van haar privéleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat het enkel vermelden dat de erkende staatloosheid een aanwijzing van identiteit is, geen onderzoek naar waarde van dit element betreft. Immers betreft het feit erkend staatloze te zijn niet enkel de identiteit doch kan het ook wijzen op een moeilijkheid of een onmogelijkheid om het bestaande privéleven in het land van herkomst of elders voort te zetten. Dit is een factor die meespeelt in het kader van de afweging van het belang van het individu, doch die door de verwerende partij geenszins op zorgvuldige wijze werd beoordeeld. Door enkel te stellen dat het een loutere aanwijzing van de identiteit van de verzoekende partij betreft die niet aantoonst dat de verzoekende partij ten onrechte veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf, heeft de verwerende partij nagelaten in het licht van een afweging van het belang van het individu, na te gaan of het feit dat de verzoekende partij erkend werd als staatloze een omstandigheid vormt die het moeilijk of onmogelijk maakt om het bestaande privéleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. De loutere stelling dat het feit erkend staatloze te zijn niet aantoonst dat de verzoekende partij ten onrechte werd veroordeeld voor een ernstig misdrijf, bevat geen afweging van het belang van het individu.

3.18. De Raad stelt vast dat de verwerende partij is tekortgekomen aan de zorgvuldigheidsplicht bij de afweging die dient te worden gemaakt in het raam van artikel 8 van het EVRM. Het door de verzoekende partij naar voren gebrachte element van haar status van erkend staatloze is een omstandigheid die redelijkerwijs niet van enig relevant gewicht is ontdaan.

3.19. De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of zij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637).

3.20. Het verweer in de nota met opmerkingen kan aan dit alles geen afbreuk doen.

3.21. Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat de bestreden beslissing meermaals melding maakt van het feit dat de huidige beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht geen verwijderingsmaatregel impliceert.

Het staat vast dat in een beslissing die niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel maar die wel een beëindiging vormt van een verblijf van een vreemdeling die in België gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf, een deugdelijke afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM dient plaats te vinden. Deze verplichting vloeit tevens voort uit artikel 23, § 2, laatste lid van de Vreemdelingenwet. De Raad

herinnert er in dit verband ook nog aan dat de wetgever het belang van een belangenafweging inzake grondrechten heeft benadrukt in de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de kennis, vaardigheden en ervaringen die de verzoekende partij in België opdeed, geenszins verloren gaan en aangewend kunnen worden om zich in de toekomst elders te vestigen en te integreren.

De Raad merkt op dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing beperkt tot de loutere stelling dat de verzoekende partij haar privéleven "*elders*" kan voortzetten, zonder dat evenwel uit de bestreden beslissing of minstens uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bijzondere banden heeft met een bepaald land behalve België waar zij zich zou kunnen vestigen. De Raad herhaalt dat de verwerende partij heeft nagelaten in het licht van een afweging van het belang van het individu, na te gaan of het feit dat de verzoekende partij erkend werd als staatloze een omstandigheid vormt die het moeilijk of onmogelijk maakt om het bestaande privéleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. De verwerende partij is niet nagegaan of de verzoekende partij zich kan vestigen in haar land van herkomst of elders.

De vastgestelde schending van de zorgvuldigheidplicht in het raam van de bepalingen van artikel 8 van het EVRM wordt niet weerlegd door het loutere feit dat heden aan de verzoekende partij geen verwijderingsmaatregel werd betekend en dat zij zich "*elders*" kan vestigen.

3.22. De vastgestelde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *iuncto* artikel 8 EVRM leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve dringt een verder onderzoek naar de gegrondheid van de andere onderdelen van het middel zich niet op.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 december 2017 tot beëindiging van het verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER